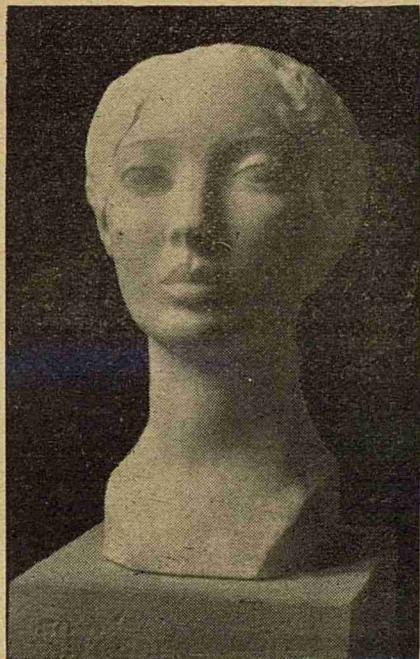

EXPOZIȚIA MILIȚA PĂTRAȘCU ȘI MARCEL IANCU

Tovărășia aceasta artistică, dintre Milița Pătrașcu și Marcel Iancu, își are obârșile încă de pe vremea când amândoi luptau, alături de alții, pentru promovarea unui spirit nou. Pe atunci, însă, erau mai aproape printre un scop comun decât printre corespondență de expresie. Apoi, din ce în ce și Milița Pătrașcu și Marcel Iancu s-au întovărășit pe temeiul acelorași date și acelorași obiective finale. Căci trecând pericada exagerărilor și a atitudinelor demonstrative, acești artiști s-au îndreptat către ceea ce-i mai esențial în arta lor, **coloarea la unul, forma plină la celălalt**. Și așa se

MILIȚA PĂTRAȘCU

D-na Filip

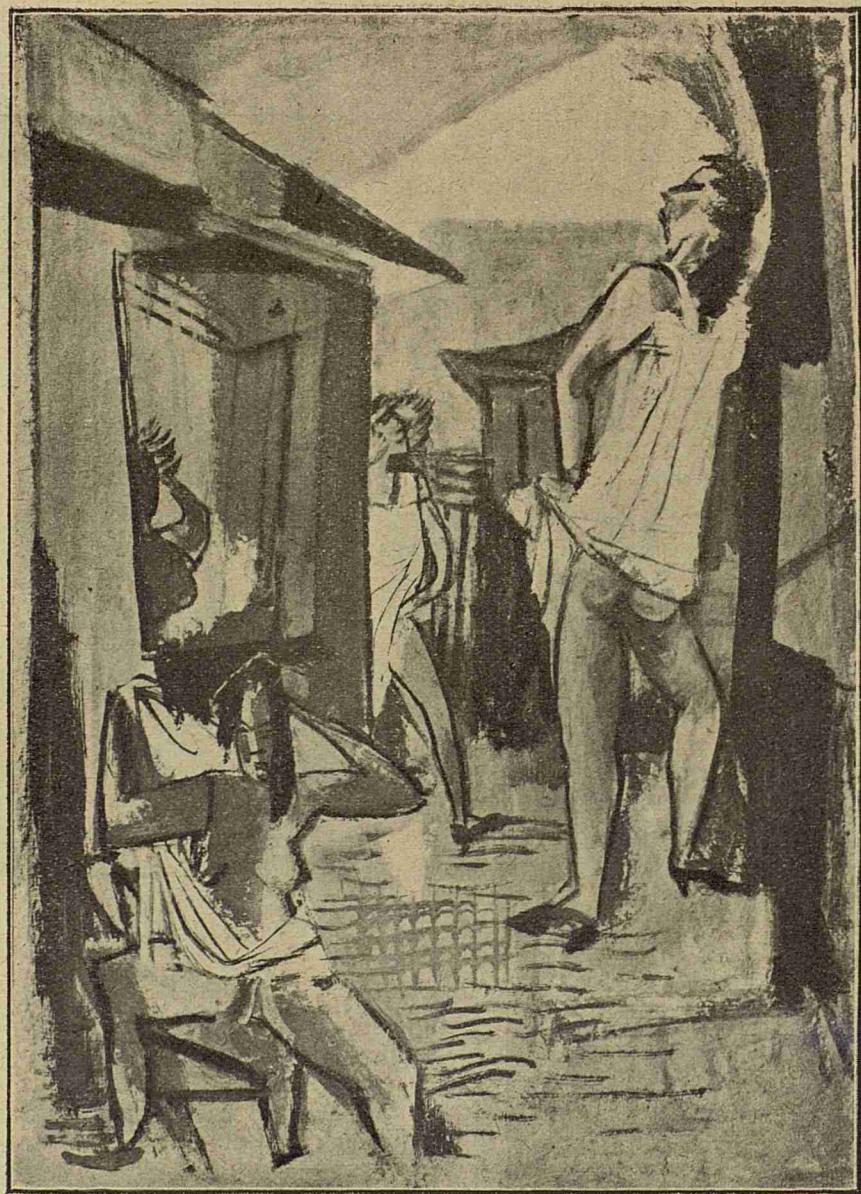

MILIȚA PĂTRAȘCU

Elektra

face că astăzi expoziția lor păstrează o netăgăduită atmosferă de ambianță, fondată pe caracteristici esențiale artei pe care o promovează.

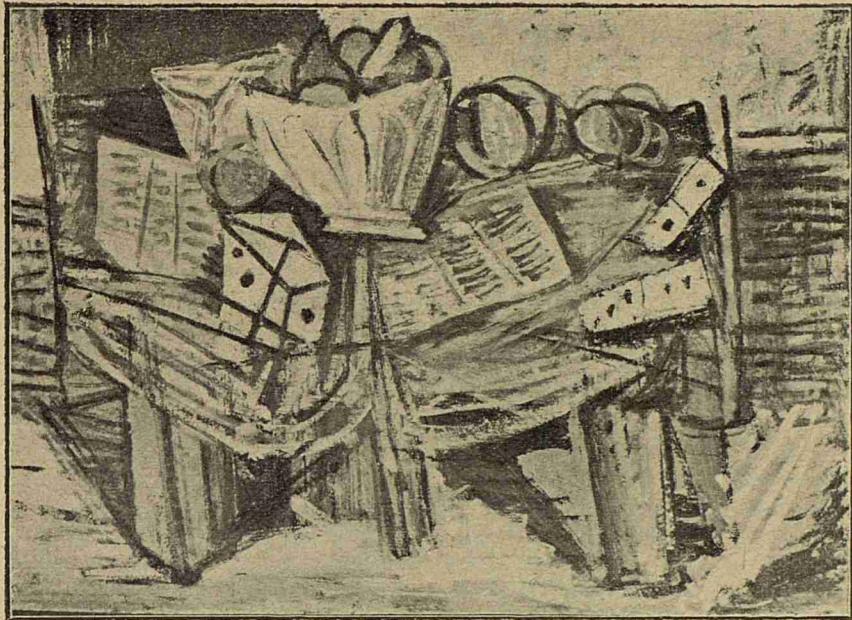
Însușirea principală a Miliței Pătrașcu rămâne și calitatea de temelie a sculpturii însăși: **cultul formei pline, legată de spațiu și de lumină**. Sculpturile sale sunt atât de sensibile, tocmai pentru că suprafetele lor se despart de blocul de marmoră căutând lumina și privirea omenească, trăind parcă într-o lume vie.

MARCEL IANCU

Compoziție

MARCEL IANCU

Natură moartă

Impozante ca niște monumente ale naturii, produse de eroziuni organice lor și totuși sensibile și calde ca niște ființe în sufletite, — acesta e miracolul săvârșit de Milița Pătrașcu. Privilii pisica expusă anul acesta la „Ileana“, mai concentrată sculptural și mai caldă, mai vibrantă, mai sensibilă decât toate pisicile vizionate până acum de această artistă, care reface estetic trecerea dela natura geologică la cea animală. Iar când e vorba de minunatele gravuri în piatră, liniile artistei posedă aceiași demiurgică forță de a da viață, dar viață esențială, pentru că sensibilitatea adevărat artistică trăește nu aspectele trecătoare ale unui trup, sau tors, sau cap, ci elementele lor permanente și caracteristice, ca organicitatea, corporalitatea, mișcarea, gingășia generală.

Față de anul trecut, d-na Milița Pătrașcu a realizat un progres în orga-

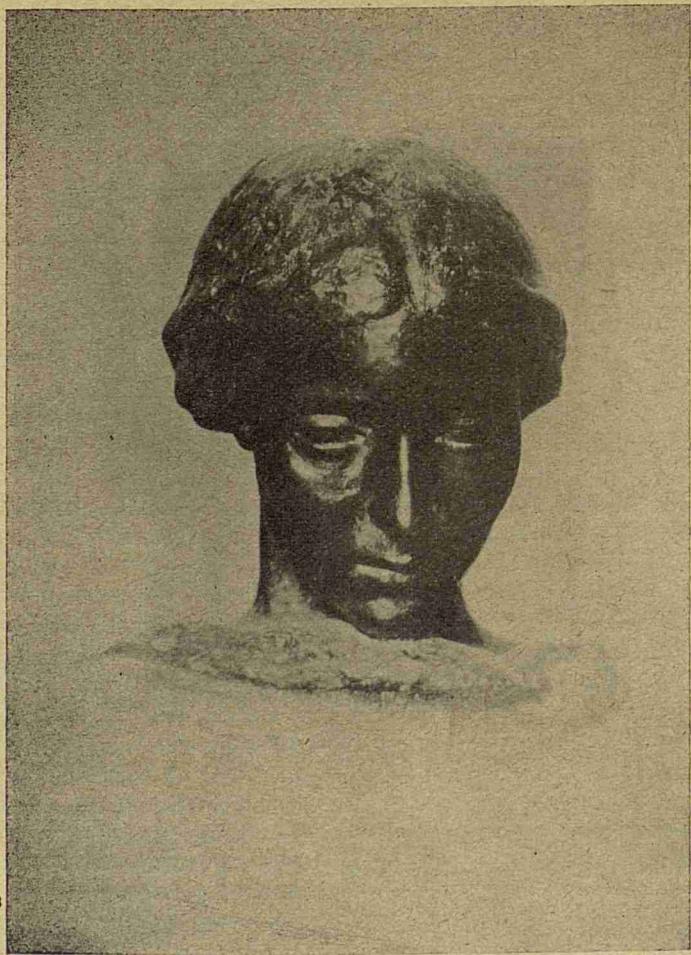
nizarea sensibilității sculpturale în sensul unei îndrumări spre un nou classicism, în care forma să păstreze, ori câtă libertate și sensibilitate de interpretare ar îngădui ea artistei, o anumită grandoare și seninătate. Asta se poate observa mai ales în capul roman al d-lui Em. Ciomac, în cele două statui de prezentă tragică, în care nu aflăm nimic din teatrul academismului, în unele portrete. Iar sensibilitatea unică a artistei se remarcă mai cu seamă în acele gravuri cenzui sau bibelouri din vitrina centrală, unde găsești tot atâta vrajă, aproape magică, precum în lucrurile primăvilor și ale precursorilor Greciei lui Percles. Dar și ce sensualitate modernă în unele din ele, reinterpretări de animale de mult spiritualizate de dragoste omului pentru ele.

Marcel Iancu se îndreaptă din ce în ce către pictural, adică în sprijinul vibrației

pură a culorii și a luminii, căutând acorduri și tonalități cât mai concentrate și mai reale, un fel de muzicalitate rafinată în care albastru predomină ca și anul trecut, alăturându-i-se și o tendință de luminare, de căutare a alburilor, ce suntem siguri, că vor apărea în expozițiile sale viitoare. Celelalte elemente, linia, perspectiva, forma, sunt și acum la fel de sugerate, dar nu cultivate, pentru că obiectivul artei d-lui Marcel Iancu rămâne culoarea în intimitatea-i funcțională, în mișcarea creatoare de vrajă asemenei mării, care apare atât de des

în tablourile sale. Lucrurile și formele trăesc în ele, doar prin materialitatea lor picturală, prin ceeace sugerează rutinei și nici de cum simțurilor tactile sau kinestetice. Marcel Iancu vrea să rămâie ca un poet al culorii, dar și mai mult, ca un arhitect al culorii. Căci ce nu construеște viziunea sa? O lume nouă de forme și zone de vis suprarealist, tezută, însă, de-un pictor. Si aceasta-i tot ce se poate mai bun în stadiul actual al sensibilității.

Petru Comarnescu

AL. CĂLINESCU

Cap antic